

F(r)ictions

Koen Sels over het werk van Willem Vermeersch in Unframed Gallery, Gent.

Materie is eindeloze uitgebreidheid: een universum van wilde dieptes, zonder perspectief of juiste richting. Ze is niet ongestructureerd, maar ook niet overal hetzelfde geordend of duidelijk begrensd. Er zijn overal milieus, tijdelijke afzonderingen, allerlei soorten binnenkanten, op allerlei schalen, gevormd in een relationeel proces van uitwisseling met hun buitenkanten. Milieus bevatten ook weer andere milieus. Er zijn geen algemene wetten die alles reguleren, geen formule die alles kan beschrijven over alle grenzen en schalen heen, geen kracht en geen micro- of macroniveau waartoe alles te herleiden valt.

In die dimensie moet zich eerst iets verzelfstandigen wil er een beeld kunnen ontstaan, een gezicht bijvoorbeeld, of een landschap. Dat dit mogelijk is, is een banaal mirakel. Je hebt een oppervlak, je zet iets op een muur, op doek, op papier, op een scherm. Plots kijk je ernaar zoals je nog nooit naar iets hebt gekeken. Je had voordien niet eens een gezicht, je had slechts vormen en openingen. Er was niet eens een ruimte, er waren slechts klonters, krachtenvelden, gaten, doorgangen. Je lichaam was hongerig. En nu is het plots niet hier maar daar, met prachtige contouren en illusies, helder en onderscheiden, verschillend van en afgesneden van wat vervolgens de rest heet. Het is nu in staat om eindeloos en onverschillig meerwaarde te genereren, iets bovenop zichzelf: het kan nu over iets anders gaan, het kan zich tot iets anders verhouden. Het kan bv. de vorm van een persoon aannemen, of een ding.

Is die afzondering niet verschrikkelijk triest? Maar je bent het zelf! Je bent fragiel, als persoon.

Hier zijn een aantal werken te zien waarop materialen zijn uitgesmeerd, geplakt of anderszins aangebracht. Die materialen hebben bepaalde procedures ondergaan; ze zijn gevonden, gekocht, gescheurd, geplakt, geplet. Het gaat om *rommel* in de brede zin van het woord: afgedankte gebruiksvoorwerpen, verdwaalde gedachten, en natuurlijk verf. De werken zijn, in een staat van gelijktijdigheid, in een atelier tot stand gekomen. Ze zijn niet één voor één tot stand gekomen, van begin tot afronding, maar bleven zolang het proces aan de gang bleef, een intuïtieve aantrekkingskracht bewaren.

In het atelier bleven ze ontvankelijk voor magnetisme, bricolage, gepruts, groei. Vanuit hun magnetisme ontwikkelden ze specifieke compositorische vragen of problemen. Het waren plakkerige oppervlaktes die fungeerden als afzetplekken: ze verzamelden sediment, elementen uit een passerende stroom van shit. Die stroom kon, blootgesteld aan de lucht, uitdrogen en nieuwe lagen verzamelen. Alle werken afzonderlijk waren open reeksen, die met elkaar resoneerden. Het was de instroom, lokaal maar verbonden met globale bewegingen, die hen verbond. Lijnen komen van buitenaf, en lopen weer over de rand.

Nu zijn ze allemaal tegelijk uit dat verband gerukt en in een andere circulatie gebracht. Ze kunnen naar buiten maar ook naar zichzelf verwijzen. Ze kunnen worden omgewisseld. Er kan op ze gespeculeerd worden, er kan een getal op worden geplakt. Men kan wat voordien nog onbekend was definiëren, en zo de uitkomst bepalen. Is X nul, dan is de hele vergelijking niks waard. Enz. Bepaal je echter de waarde, dan verlies je de virtuele openheid, de abstractie die het concrete bespookte.

Marcel Broodthaers: 'Ce que c'est? En fait, des objets.'

F(r)ictions

Koen Sels about the work of Willem Vermeersch at Unframed Gallery, Ghent.

Matter is endless extensiveness: a universe of wild depths, without perspective or proper direction. It is not unstructured, but neither is it uniformly ordered or clearly bounded everywhere. There are environments all over, temporary isolations, all kinds of insides, on all sort of scales, formed in a relational process of exchange with their outsides. Environments also contain other environments. There are no general laws that regulate all this, no formula that can describe everything across all boundaries and scales, no force and no micro- or macro-level to which everything can be reduced.

In that dimension, something must first become independent in order for an image to emerge, a face, for example, or a landscape. That this is possible is a banal miracle. You have a surface, you put something on a wall, on canvas, on paper, on a screen. Suddenly you look at it as you have never looked at anything before. You didn't even have a face, you only had openings. There was not even a space, there were only clumps, force fields, holes, passages. Your body was hungry. Now suddenly it is not here but there, with beautiful contours and illusions, clear and distinct, different from and cut off from what is then called the rest. It is now able to generate endless, and to some extent indifferent, surplus value, something on top of itself: it can now be about something else, it can relate to something different, e.g., take the form of a person, or a thing.

Isn't that isolation terribly sad? But you are yourself! You are fragile, as a person.

On display here are a number of works on which materials have been smeared, pasted or applied in other ways. Those materials have undergone certain procedures; they have been found, bought, torn, pasted, squashed. They are junk in the broad sense of the word: discarded utensils, stray thoughts, and, of course, paint. The works were created, in a state of simultaneity, in a studio. They were not created one by one, from start to finish, but retained an intuitive appeal as long as the process was ongoing.

In the studio, they remained receptive to magnetism, bricolage, fiddling, growth. From their magnetism, they developed specific compositional questions or problems. They were sticky surfaces that acted as deposits: they collected sediment, elements from a passing stream of shit. That flow, exposed to the air, could dry out and collect new layers. All the works individually were open series, resonating with each other. It was the inflow, local but connected to global movements, that connected them. Lines come from the outside, and flow over the edge.

Now all at once they are simultaneously torn out of that context and put into another circulation. They can refer to outside but also to themselves. They can be interchanged. One can speculate on them, one can put a number on them. One can define what was previously unknown, and so determine the outcome. If X is zero, then the whole equation is worth nothing. Etc. However, if you define the value, then you lose the virtual openness, the abstraction that haunted the concrete.

Marcel Broodthaers: 'Ce que c'est? En fait, des objets.'